

De meest bijzondere Slauerhoff-lezing ooit

Recensie

Arjen Hut

Toen schrijver, theoloog, poppenspeler en theatermaker Peter Vermaat werd gepolst voor de jaarlijkse Slauerhoff-lezing in de dorpskerk van Huizum, kwam hij met een tegenvoorstel.

Geen lezing, maar een voorstelling, met poppen en maskers, over

het leven van de scheepsarts en dichter.

Vermaat bracht vorig jaar de bundels *Gebroken akkers* en *Slauerhoffs Weemoed* uit. Van de liefst 216 gedichten daarin, gaan er twintig over het leven en werk van de dichter. Vermaat vertelt hoe hij in de jaren zestig kennis maakte met dichter Adriaan Roland Holst. Die was bevriend met de in 1936 overleden Slauerhoff. Met een rudimentaire papier-maché kop van Holst brengt

de poppenspeler de bezoekers een eeuw terug in de tijd.

Aan de hand van gedichten, anekdotes en getuigenissen ontrafelt hij de mythe van 'Slau'. De poppen ogen primitief, de boot naar Oost-Indië, Latijns-Amerika en Afrika is amper meer dan een driehoekige plank met klodders verf. Zoals het in poëzie gebruikelijk is, laat Vermaat een hoop aan de verbeelding over. Hij laat zien en voelen hoe de jonge Slauerhoff zich afzet

tegen onderdanigheid en burgerlijkheid, een recalcitrante jongere is, die zich identificeert met gedoemde dichters Verlaine en Rimbaud. Hij meet zich een houding aan, arrogant, nonchalant. De meeste poppen verbeelden zijn talrijke vriendinnen: Truus, Darja, een hele rij Annie's en exotische vrouwen.

Zo nu en dan komt één van de klassieke gedichten voorbij, *Wooninglooze* bijvoorbeeld. Vermaat draagt ze op zo'n manier voor dat ze

onderdeel van het script lijken. Na ruim anderhalf uur is het voorbij. „Oertheater”, reageert een van de bezoekers. Het applaus valt als warme regen. Een glunderende Peter de Haan, voorzitter van de beheerscommissie van de dorpskerk, sprak van „de meest bijzondere Slauerhoff-lezing ooit.”

▶ Slauerhoff lezing Peter Vermaat, Kerk Huizum, Leeuwarden, 120 bezoekers